

προσωπογραφίας αὐτοῦ, γενομένης ἐκ τῆς μόνης ὑπαρχούσης φωτογραφίας, συμπληροῦμεν διὰ βιογραφικῶν σημειώσεων τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἐπιφανοῦς γλύπτου, ὅστις πολὺ θὰ ζήσῃ ἀναμφιβόλως καὶ μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ἑλλ. καλλιτεχνικῷ κόσμῳ.

Ὁ Γεώργιος Βιτάλης ἐγεννήθη τῷ 1840 εἰς Ὑστέρναια τοῦ Πανόρμου ἔνθα ἐγεννήθησαν καὶ οἱ Φυτάλαι καὶ ὁ Α. Σῶχος. Εἶνε τὸ χωρίον ὅπερ μετὰ τοῦ Πύργου τῆς Τήνου, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Φιλιππότης καὶ ὁ δύσμοιρος Χαλεπᾶς, ἔδωσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς μεγαλειτέρους γλύπτας.

Δεκαπενταετῆς ἐγκατέλειψε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς του· μεταβάς εἰς Ἀθήνας, εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐξαδέλφῳ του Γεωργίῳ Φυτάλῃ, καθηγητῇ τότε τῆς γλυπτικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ἔνθα ὁ μικρὸς Βιτάλης ἤκουε καὶ μαθήματα. Μετὰ ἑπταετῆς σπουδᾶς, τυχὼν βραβεῖου ἐν ταῖς ἐνι-αυσίαις ἐξετάσεσιν, ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας εἰς Μόναχον. Αὐτόθι ἔμεινε πέντε ἔτη, τυχὼν τῶν πρώτων βραβείων καὶ τιμη-θῆς καὶ διὰ παρασήμου ὑπὸ τοῦ ἐξόχως φιλοτέχ-νου βασιλέως Λουδοβίκου, πατρὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Ἐν Μονάχῳ ἐνυμφεύθη τὴν Ἄνναν φὸν Σπρούνερ, κόρην τοῦ ἐμπίστου ἱατροῦ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Ἐγκατασταθεὶς ἐν Σύρῳ τῇ προτροπῇ τοῦ τότε δημάρχου Βαφιαδάκη, διεκόσμησε κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετῇ αὐτόθι διαμονῇν του τὸ νεκροτα-φεῖον τῆς πόλεως διὰ μεγαλοπρεπῶν μνημείων, τὰς πλατείας δι' ἀνδριάντων, τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου οὗτινος τὸ τέμπλον εἶνε ἀξίας ἄνω τῶν 100,000 φρ. θεωρούμενον ὡς τὸ ἐξο-χώτερον ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς τε ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος παρήγ-γειλαν τῷ Βιτάλῃ ἔργα μεγάλης ἀξίας, ἅτινα συμβοηθούντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, δοκιμωτά-

του γλύπτου, Ἰωάννου, ἐξετέλειε λίαν εὐσυνει-δήτως. Ὅσακις δὲ ἐλάβανε μέρος εἰς διαγωνι-σμούς, σχεδὸν πάντοτε ἐβραβεύετο. Βραβεῖα δὲ ἀληθινὰ εἶνε αὐτὰ τὰ ἔργα δι' ὧν ἐνίκησε. Ὁ Κανάρης, ἡ Ἐρμούπολις, ὁ Βύρων (ἐν Μεσολογ-γίῳ), ὁ Γλάδστον (ἐν Ἀθήναις, δι' ὃν ἀπε-στάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἀειμνήστου Τρι-κούπη εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν τοῦ «Μεγάλου γέροντος» ἔνθα ἐξόχως ἐκτιμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐφιλοξενήθη ἐπὶ τρεῖς μῆνας), καὶ ὁ ἀνδριὰς Ἀβέρωφ. Ἐν ταῖς ἐκθέσεσι Ὀλυμπίων, Πα-ρισίων (1889) καὶ Ρώμης, ἐτιμήθησαν τὰ ἔργα του διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν μεταλλίων, πρὸ ὀλίγων δ' ἐτῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος, πρόεδρος τοῦ ἐν Ρώμῃ καλλιτεχνικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀπένειμεν εἰς τὸν Βιτάλην τὸ δι-πλωμα ἐπιτίμου μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου, τιμὴ ἀπονεμομένη μόνον εἰς τοὺς διαπρεπεστέρους καλλιτέχνους.

Δις ὁ Βιτάλης ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ε. Δεληγεώργη καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Χ. Τρικούπη ὅστις ἐξόχως τὸν ἠγάπα, ἵνα διορισθῇ καθηγητῆς τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ἀλλ' ὁ Βιτάλης φύσει μετρίο-φρων, προετίμα τὴν ἐν Σύρῳ ἀθόρυβον ἐργασίαν.

Τοιοῦτον τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνωρίς, εἰς τὸ στάδιον καλλιτεχνικῆς ἀκόμῃ ἀκμῆς.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

Η' «ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ»,

ΣΤΙΧΟΙ: Εὐφύεστατοι καὶ σκανδαλώδεις. — Ὡς ἔργον σκηνικόν: Δέν δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰς ἀξιώσεις. — Οἱ ἡθοποιοί: Πλήν τῆς κ. Τα-βουλάρη καὶ Ρούσσου, μέτριοι. Ἡ κ. Ζάμπου πάν-τοτε τραγωδός (!) — Αἱ ἐνδυμασίαι: ἄνεπιτυχεῖς.

Α. Ζ.

Αἱ οἰκοδομαὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ διακοσμητικὴ. — Ἐν Β. διάταγμα. — Τὰ ἐκμαγεῖα τοῦ Ἑθν. Μουσείου. — Ἡ γελοιογραφία ἐν Ἑλ-λάδι καὶ ἐν Γερμανίᾳ. — Ὁ ἐξοχώτερος τῶν ἀνδρῶν. — Οὐτε βασιλεὺς, οὐτε στρατηγός, οὐτε συγγραφεὺς. — Μία διαθήκη. — Ἡ γυνὴ καὶ ἐν τῷ τάφῳ. — Ὁ καπνὸς καὶ ἡ γυνή. — Τρεῖς θέσεις εἰς τὸ θέατρον. — Μία ὁδὸς καὶ μία πρότασις. — Αἱ ὠραῖαι συναγωνιζό-μεναι. — Ἡ πόλις τῶν πόλεων. — Κορτὸς ψαλμὸς ἀλληλοῦσα. — Τὰ αὐτὰ ἐνὸς μισογύ-νου. — Ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐνὸς κεκοιμημένου.

ΚΑΜΜΙΑ ἀμφιβολία ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶνε μία ἀπὸ τὰς κομψοτέρας πόλεις τῆς Εὐρώ-πης. Λεῖπουν οἱ κολοσσοί, οἱ ἀμαυροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῶν οἰκοδομημάτων, οἱ ἀποπνίγοντες πολλάκις καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανόν. Ἀνέλθετε μίαν πρωΐαν τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου ἀπὸ τῶν Χαυτειῶν. Εἶνε ἡ ὠραιότερα Ἀθηναϊκὴ ἀ-ποψὶς ὑπὸ ἐποψίν χάριτος. Δευκὰ τὰ οἰκοδομήματα, χαμηλά, παρουσιάζουν ὅψιν μιᾶς πόλεως, ἡ ὁποία, θαρρεῖ κανεὶς, πῶς γελᾷ ἀπὸ ἀνέσιν, ἀπὸ εὐχαρί-στησιν. Ἀλλ' ἐὰν δεκάδες χιλιάδων ἔχουν δα-πανηθῇ διὰ κάθε νέαν Ἀθηναϊκὴν οἰκίαν καὶ μάρ-μαρα ἐπὶ μαρμάρων ἔχουν σωρευθῇ, οὐδαμοῦ δια-κοσμητικῆ. Δαπανῶνται χιλιάδες διὰ τὰς προσό-ψεις τῶν οἰκιῶν, δυσαναλόγους ἐνίοτε, ἀλλὰ κανὲν